

for sin Beslutning om at frafalde Sagens Forfølgning.

Med Hensyn til Forundersøgelsen skal jeg, efter hvad min ærede Sidemand fra Randers Amt (M. Hage) bemærkede, dog tillade mig at erindre om, at saaledes som Forundersøgelsen er stillet her i Lovudkastet, ville de stærke Angreb, han rettede derpaa, neppe ganske passe. Det maa jo erindres ved den hele Forundersøgelse, at Alt, hvad der derved tilveiebringes, er kun Indicier, men ikke Beviser under den senere Hovedforhandling, men alle de Beviser, som man der søger at tilveiebringe, alle de Data, som derved komme frem, og som skulle støtte Anklagen, ville jo atter komme frem for Rævningsretten, og den Omstændighed, at de Erklæringer, som den Sigtede afgiver, ikke have nogen egentlig bindende Betydning for ham ved Rævningsretten, maa jo absolut føre til, at den, som affordrer de Erklæringer, vil tage et meget væsentligt Hensyn dertil, og at man vissefelig ikke vil gaae den Anklage paa nogen Maade for nær. Men en Afhøring af den Sigtede kan jeg ikke Andet end ansee for nødvendig saavel for den Uskyldige, som for den Skyldige. Der er vistnok ikke her i Landet nogen særdeles Tilbøielighed hos de Anklagede til at paaføre sig selv Skade ved deres Forklaringer. Jeg troer ikke, at man har Exemppler paa, at der er nogen særdeles Lyst hos de Anklagede til at sige sig selv paa, hvad der ikke er sandt; men for den, der er uskyldig anklaget, anseer jeg det for en stor Ulykke, at der ikke gives ham Leilighed til igjennem en Afhøring at komme frem med Alt, hvad der kan tale for ham, thi det vil jo Altsammen tjene til at aabenbare hans Uskyld. Saaledes som det er stillet her i Lovudkastet, mener jeg dog ikke, at der gjøres noget Indgreb i den Frihed, der tilkommer den Anklagede, naar man kun lader Examinationen af ham gaae saa vidt, og ikke videre, end det i Lovudkastet er antydet at den bør gaae. Den hele Sag bør jo egentlig koncentreres i selve Hovedforhandlingen ved Rævningsretten; kun hvad der her kommer frem, har jo sand og endelig Betydning. Der er en Paragraf i Lovudkastet, med hvilken jeg ikke ret har kunnet forstaae mig, nemlig § 234, hvorved det er bestemt, at

naar Retten eenstemmig antager, at Rævningerne urigtig have erklæret den Anklagede skyldig, eller erklæret ham skyldig i en Handling, der medfører større Straf end den, der virkelig er ham overbeviist, saa kan Sagen henvises til en ny Rævningeret. Det forekommer mig at være aldeles i Strid med Rævningedomstolens Betydning, at de retsklærde Dommere saaledes skulde kunne afgive en Dom om, at det, som Rævningerne havde erklæret, var urigtigt. Det vil jeg imidlertid kun henstille; det vil jo blive Gjenstand for nærmere Forhandling. Jeg skal endelig endnu blot hytte et Par Ord med Hensyn til § 240, som taler om en ved en Rævningeret ifundne Livsstraf. Det staaer for mig som en nødvendig Forudsætning for i det Hele at kunne vedtage en Lov om en Rævningedomstol, der dømmes efter Skjøn, at man kommer bort fra, at den kan idømme Livsstraf. Jeg haaber, at man ved den nye Straffelovbogs Udarbejdelse vil tage nøie under Overveielse, om det ikke er paa Tide, at Dødsstraffen i det Hele ophører; men det er jo et Spørgsmaal, som ikke hører herhen. At derimod Rævningerne skulde efter Skjøn over en Persons Skyld kunne idømme Livsstraf, det staaer for mig som Noget, der ikke bør kunne skee, da man jo absolut ikke har de Garantier for en saadan Doms Rigtighed, som man har havt, saalænge egen Tilstaaelse og de øvrige strengere Bevisformer vare tilstede.

P. C. Olsen: Det er kun et Par ganske enkelte, tildeels allerede omtalte Punkter, som jeg skal tillade mig kortelig at dvæle ved, idet jeg villig indrømmer, at jeg ikke er saaledes hjemme i disse Sager, at mine Udtalelser kunne bringe synderligt Udbytte. Forinden jeg imidlertid omtaler, hvad jeg egentlig vil dvæle ved, skal jeg først tillade mig at berøre en forunderlig Uovereensstemmelse, som er fremkommen imellem forskjellige Udtalelser her. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe) stillede forleden Dag temmelig indtrængende den Opfordring til Folkethinget ikke endelig at vedtage det her foreslagte Lovudkast paa Grund af, at det var ønskeligt, at det blev undergivet en fornøjet